nüüd ükskord koju poole minema
pakkas oli ilm pime kui kott, nii e
teed jala ettegi näha ei wõinud. Me
ei hoolinud sellest midagi waid tu
gerdas ikka koju poole. Wiimaks
kadus tee aga mehe jalge alt; tem
ümber oli suur paks mets ja laan
kust ühte ainukestgi tee raadast bi
ei wõinud. Ta oli eksinud. Suur k
siwad ja tuul wingus nende lat wa
nii kohutawalt mehe kõrwus et hir
peale ajas. Näitas nagu oleks ta s
nute rütti satunud. Mida rohkem ta
koju poole minna tahtis seda suuren
ja paksemaks läks mets ja ta silma
tees; nii et tõit ja wõimatu oli wäg
saada

Suures südameahastuses palu
ta kõik pühamad palwed mis ta
nagi mõistis, et omeli sest kohast k
halt wälja saada aga ei aitanud mid
Wiimaks palus ta kuradit et seegi teda
õige tee peale wälja tuleks juhatam

Warsti ilmusiwad ka kolm mustas riietes esandat sinna ja küsisiwad osawõtliku healega: „Armas mees, nagu meie näeme, olete Teie wist pimedal ööl ära eksinud ja soowite ehk wälja saamist, mida meie küll kui meile hinda maksate toimetame!" — Mees oli nüüd südamest rõõmus ja küsis kohe: mis auusad esandat waewa palgaks nõuawad.

Esimene ütles: „Mina tahan üks pütt werd." Teine ütles: „Mina tahan üks pütt kaeru." ja kolmas ütles: „Mina tahan üks pütt lika." Lubate seda kõik meile maksta siis oled sa warsti wälja.
„Oh auusad härrad see on minu waenise kohta liig," hädaldas mees. Praegu ei weel sügise loomad ei ole tapetud, lika ja werd ei saa kusagilt; nõnda samuti on lugu ka kaera pütaga.

„Meie anname Teile aega," ütlesiwad wõõrad, „kui Teie aga lubate maksta nii kaua kui Jõulu laupäewa õhtuni.